

den billige Vare, man holder ude, medens man ophjælper den dyrere, danske Produktion. Det vil altsaa sige, at naar man for at opnaa Tilladelse til at importere billige Varer samtidig skal afgive en betydelig større Ordre til en dansk Virksomhed, vil man være interesseret i at faa denne Vare solgt, hvilket atter betyder, at man maa sælge den til den billigst mulige Pris; der bliver ingen Spekulation i saa Henseende at befrygte.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) sagde, at jeg ikke ønskede nogen længere Forhandling. Jeg vil sige til det ærede Medlem det samme, som jeg sagde til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), at jeg kan godt holde ud 24 Timer endnu, hvis det ærede Medlem skulde ønske en saadan Forhandling om dette Lovforslag, men jeg har forstaaet det saaledes, at man efter de langvarige Forhandlinger i Folketinget nu fra alle Partiers Side var enig om dette Lovforslag. Det var derfor, jeg tillod mig at udtale en Formodning om, at man ogsaa i dette høje Ting kunde gøre Behandlingen kortvarig. Det ærede Medlem sagde noget om, at man ved denne Lov ikke alene beskyttede Arbejderne, men ogsaa Fabrikanterne. Det er rigtigt nok. Man kan efter min Mening kun beskytte Arbejderne ved at skaffe dem Beskæftigelse, og naar Fabrikanterne ikke har Raad til at beskæftige Arbejderne, idet de forhindres deri af den udenlandske Konkurrence, og man saa sætter dem i Stand dertil, saa beskytter man baade Arbejdsgiverne og Arbejderne.

Det ærede Medlem kom ind paa nogle Betragtninger om, hvorvidt denne Lov skulde være rettet mod særlig valutasvage Lande eller ikke. Jeg vil i saa Henseende pege paa, at jeg straks sagde, at det var min Mening at administrere Loven efter lignende Principper som dem, der gjaldt for den svejtsiske Ordning. Denne svejtsiske Ordning er forlængst offentliggjort og findes bl. a. i „Tidsskrift for Industri“ af 1. Maj dette Aar. Deri er der netop for Skotøjsindustriens Vedkommende udtrykkelig gjort Rede for, hvordan denne Ordning virker dernede. Der staar deri, at „Systemet virker saaledes: Som Betingelse for at faa Tilladelse til at købe Fodtøj i Udlandet maa man fremlægge Erklæring om i Indlandet at have købt et Vareparti. Hvis den ønskede Tilladelse da gælder Fodtøj fra Tyskland eller andre valutasvage Lande, kan der for Tiden opnaas Tilladelse til Indførsel af ca. 10 pCt. af det i Indlandet købte Parti, medens

denne Procentsats kan gaa op til 50 à 75, hvis det drejer sig om Køb af Fodtøj i England eller Amerika“. Jeg har udtrykkelig under de tidligere Forhandlinger sagt, at vi vel ikke her mente, at man skulde hæfte sig ved disse Procentsatser, men formentlig burde gaa frem efter det samme Princip og ikke lukke helt af, muligvis lade Importen fra valutasværke Lande være helt fri. Men naar man overhovedet greb til denne Regulering, maa man naturligvis særlig se hen til den Import, som generer den indenlandske Industri, nemlig den fra de valutasvage Lande.

Til sidst sagde det ærede Medlem noget om de tyske Cigarer. Jeg vil give det ærede Medlem den Oplysning, at naar den tyske Import i den Grad har kunnet genere den danske Industri, er det ikke saa meget, fordi den har været billig for Forbrugerne, men den har generet ved den billige Indkøbspris; de handlende har med andre Ord kunnet tjene mere paa den tyske end paa den danske Cigar. Forbrugerne har faaet daarligere Cigarer fra Tyskland eller et andet valutasvagt Land til ganske den samme Pris eller ret ubetydeligt under den Pris, de maa give for en god dansk Cigar. Det er de handlende, der har været interesseret i Salget. Derfor sagde jeg under Forhandlingerne i Folketinget, at man for at komme dette Forhold til Livs og netop undgaa, at de handlende tjente uforholdsmæssigt meget mere paa den udenlandske Vare, kunde gøre Bevillingen afhængig af, at Importøren — i dette Tilfælde er det Detailhandleren, ikke Grossisten — forpligtede sig til at tage den samme procentvise Avance af den udenlandske Cigar som af den danske Cigar, hvis man da ikke hellere vilde gaa til at paatrykke Detailprisen paa Emballagen. Man mente, at man saavel fra Fabrikanternes som Arbejdernes Side vilde sætte Pris paa at faa indført disse to Foranstaltninger.

Jeg havde tænkt mig, at Lovforslaget var fyldestgørende i sin oprindelige Skikkelse, som jeg ogsaa har udtalt det her, men nu har man ønsket, at den Bemyndigelse, Loven giver, skulde gives til mig og Rigsdagsudvalget i Forening. Jeg har ikke det mindste derimod, jeg betragter det som en Selvfølge, at alle disse Forhold, hele Administrationen af Loven, selvfølgelig bliver gjort til Genstand for nærmere Forhandling mellem det nævnte Rigsdagsudvalg og mig. Det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem tror, at Rigsdagsudvalget skal ulejliges i hvert enkelt Til-